

ERDÉSZETI UJSÁG

SAK- ÉS TÁRSADALMI LAP AZ ERDÉSZETI ÉS VADÁSZATI SZEMÉLYZET RÉSZÉRE.

Előfizetési díjak:

Egy évre	8 kor.
Fél évre	4 „
Negyed évre	2 „

→ Megjelenik minden szerdán. →

Felelős szerkesztő
és kiadó tulajdonos:

PODHRADSKY EMIL.

Hirdetési díjak:

Egy hasábos garmond sor vagy annak helye 20 fillér. Ajánlközásoknál, eladás vagy vételnél minden szó után előre beküldendő 4 fill. Nagyobb s többszöri közlésű hirdetményechnél

→ mérsékelt díjak egyezség szerint. →

XV. évfolyam.

Szászsebes, 1911. január 25.

4. szám.

Az előfizetésnek lehetőleg az 1911. év június végéig való rendezésére ismét felkérjük tisztelt olvasóinkat!

Ami nincs az emlékiratban.

(Folytatás.)

e) Lakfenntartási átalány.

Az altiszteknél 6, az erdőlegényeknél és segéderdőőröknél 4 koronában megállapított lakfenntartási átalány oly csekély, hogy céljára egyáltalában nem elegendő s bizonyosan különös dolog az, hogy az egyenlő lakásokban lakó altiszt és erdőlegény nem egyenlő összegben kapják azt, holott ez nem is az ő járandóságuk, hanem a természetbeni lakosé, a mely — bárki lakják benne — egyformán kívánja meg a megszelést, tapasztást s más ebből az átalányból fedezendő kisebb tatarozásokat.

Ez az átalány is a mai megrágult viszonyoknak megfelelően emelendő.

f) Az egyenruha illetmény.

Ez az illetmény olyannyira szűken van megszabva, hogy tekintettel a pályánknál elkerülhetlen nagy ruhakoptatásra, a szükséges egyenruha árának felét is alig fedezi.

Az egyenruháról lévén szó, legyen szabad itt még megjegyeznünk, hogy mostani egyenruhánk céljának agyáltalában meg nem felel, mert még egyrészt kényelmetlen és viselése szolgálatunk teljesítésénél nagy akadályul szolgál, addig másrészt arra sem alkalmas, hogy erdőn jártunkban felismerhetlenné tegyen, mert erre azaz ugynevezett „lucfenyő kéreghez hasonló szín“ nem elég. Ezen kívül szabályszerű kiállításában nem felel meg sem altiszti állásunknak, sem a mai kor izlésének, a mi azután okozója annak, hogy az altiszti személyzetben a legnagyobb elégedetlenséget kelti.

Elérkezettnek látjuk ennél fogva már most az idejét annak, hogy egyenruhánk alaposan megváltoztassék, de kívánatosnak tartjuk, hogy erre nézve mi, kik legjobban vagyunk ismerői annak, hogy szolgálatunknak milyen ruházat felel meg, szintén megkérdeztessünk s ne hozasék ismét határozat rólunk, de nélkülünk.

Ezzel végére értünk volna a járandóságainknak, de mégis legyen szabad itt még egy olyan járandóságról is megemlékeznünk, a mely nincs, de lennie kellene, ez pedig:

g) A ló tartási átalány.

Valamikor régen, még a hatvanas és hetvenes években azok az erdőőrök, kik az élelmi-szerek beszerzési piacaitól távol laktak, ló tartási átalányt élveztek arra a célra, hogy lovat tarthassanak s szükséges házi cikkeiket ennek segítségével szállíthassák állomás helyeikre.

Azt, hogy miért lett ez a valóban méltányos átalány annak idején beszüntetve, nem tudjuk felfogni. A fizetés rendezésben, vagy mondjuk emelésben nem találhatta indokolását a beszüntetés, mert hiszen a mi pár évtized óta az ugynevezett „helyreigazítás“ körül történt, az minden egyéb volt, csak nem fizetés javítás, mert hiszen soha sem állt az arányban a piaci árak emelkedésével s ma már ott tartunk, hogy a régihez képest jóformán kétannyi javadalmazás mellett nehezebb a megélhetésünk, mint régente volt s ha hamarosan nem lesz fizetésünk megfelelően rendezve, nyomorogni leszünk kénytelenek.

Kívánatos ennél fogva hogy azoknál az alkalmazottaknál, kik a piacoktól bizonyos méltányosan meghatározandó távolságokon túl laknak, vagy a ló tartási átalány visszaállíttassék, vagy pedig az ilyeneknek megengedtetessék, hogy bizonyos időközökben az utazási költségek hitel-

nek terhére utazhassanak élelmi cikkeik és más házi szereik beszerzésére.

Itt még különösen ki kell emelnünk azt, hogy bár nagy részünk a lótarásra egyenest reá van kényszerítve, annak legeltetésére nem birunk jogosultsággal.

Némi erőltetéssel járandóságnak lehetne ugyan nevezni, de valójában nem az.

h) Az utazási költség.

Ismeretes dolog, hogy az erdészeti altiszt gyakran kénytelen kisebb-nagyobb távolságokra utazásokat tenni, mely alkalommal jogosítva van bizonyos esetekben utiköltséget felszámítani, a mire vonatkozólag a megfelelő szabályzat intézkedik.

Ezeknek a költségeknek a megállapítása reánk nézve meglehetősen mostoha, mert mint annyi sok másban, ebben a tekintetben is nagyon hátra vagyunk szorítva a más ágazatbeli altisztekkel szemben.

Történnek ezen a téren még égbekiáltó igazságtalanságok is. Egy ilyen legyen szabad röviden felemlitenünk.

Azt modja például a szabályzat, hogy erdő-örnek a saját gondnoksága területén belül utazási költség nem jár. Itt nincs kellően precizizva a kerület fogalma, mert hiszen vannak olyan kerületek, a melyek az erdőgondnok védhelyétől 50—60 kilométernyire is esnek, tehát a központba való utazás oda és vissza legalább

3 napi időt vesz igénybe, mégis az idevaló utazásnál az altiszt semmiféle utazási költséget fel nem számíthat, mert számvevősegi felfogás szerint területén belül utazott. Ha már most ugyanaz az altiszt nem a gondnokságához, hanem valamely közbeeső lakóhelyéhez közelebb fekvő helyre utazik, dacára annak, hogy az előbb említett utnak csak felét, harmadát vagy negyedét tette meg, ha az tulterjedt a 16 kilométeren, már jár neki a szabályszerű utazási költség.

Ez anomália, a melynek sürgős megszüntetése kívánatos, de itt az ideje annak is, hogy utazási költségeink a más ágazatbeli altisztekéhez hasonlóan rendeztessenek.

(Folyt. köv.)

A kifacsart citrom.

Mikor úgy elvéve tekintetét vetünk némely szemétdombra, egyéb oda tartozó mindenféle limlom között gyakran láthatunk ott összeaszott, kifacsart citromhéjakat, melyeket mint már semmire sem alkalmasakat a háziasszony oda kidobott, miután előbb a kitünő dél-szaki gyümölcs nedvét az utolsó cseppig kifacsarta és különféle célokra, leggyakrabban a házi betegek üdítésére felhasználta.

Ilyen kifacsart és mint már semmire sem alkalmas, a szemétdombra lökött citromhéj jutott eszünkbe akkor, midőn a Zólyomvármegyei Hirlap folyó évi január hó tizenhatodiki harmadik számában a hírek között a következő közleményt olvastuk:

T Á R C A.

Fehér világ.

— A Budapesti Napló után. —

Sima hótakaró borítja a mezőt.

Az egész éjjel fujt, metsző északi szél — ha lehet — még simábbra gyalulta a havat, mely most villódzva világít a hajnali szürkületben.

Gödröt, göröngyöt gondosan elegyenget a végtelen, sehol meg nem szaggatott hólepel. Semmi sem árulja el: hol van alatta szántás vagy tarló; friss vetés zöldje vagy gazos ugar.

A hólepel elsimitja az egyenetlenségeket s kiegyenlíti az ellentéteket. Örömet, fájdalmat, — élet, holtat egyformán eltakar.

Friss havazás után az éjjeli szél a lankas domboldalak fensikján összesöpörte a havat; sikot csinált a völgyből s dombot a lapályon. Hullámvonalak jelzik a hótengeren a hófuvást.

Utnak, csapásnak nyoma nincs; olyan a mező, mintha teremtetett lélek erre soha nem járt volna.

A hósvatagban a hang is megfagyott.

Az azurkék égboltozat óriási, áttetsző üvegbura gyanánt borul a nagy fehérségre, mintha senkit se kisse beereszteni nem akarna. Az ég azurja a zenithen leg-sötétebb s lefelé, a látóhatárhoz közelebb, mind világosabb kék. Keleten világos zöldeskék fényessáv hasad a mesteri üvegbura szélén.

A mennyboltozat milliányi apró mécse már kialudt. Csak a hajnali csillag szelid fénye pislog még és halványul mindinkább, amint keleten az ég alján a zöldeskék fénysáv helyén előbb hideg sárgaság, majd narancspiroság ömlik el.

Kémlelve pislant le a „hajnali őrtálló“ kelet felé: ugyan hol késik, jön-e már hatalmas ura, a nap, melynek kiapadhatatlan fényéből rövidke uralomra ő is ragyogást merit.

A pislákoló csillagocska csak urát várja, hogy nyugodni mehessen.

Ott is mintha hazafelé sietne „valaki.“ A hómezőn kósza alak baktat. Nagyokat vet magán: meg-megül. Megdörzsöli zuzmarás bajsztát, megrázza havas bundáját, egyet rug a havon és eszeveszetten nekiiramodik a fehér

„Erdészeti altisztek mozgalma.

Megírtuk annak idején, hogy a m. kir. erdészeti altisztek a múlt év folyamán Budapesten megtartott országos kongresszuson anyagi és társadalmi helyzetük javítása érdekében szövetséget alkottak s annak központjául Besztercebányát jelölték ki. Ez a szövetség Szeibert János elnöklésével a múlt vasárnap tartotta első közgyűlését Besztercebányán, amelyen Hiadlovsky Valér tanárjelölt, a budapesti kongresszuson ideiglenesen megbízott titkár is részt vett, aki felszólalásában azt a vádat utasította vissza, hogy az ő mozgalmuk a tisztek mellőzésével járna. A gyűlés megállapította a szövetség alapszabályait, tanácskozott az érdekelt hivatali főnököknek és orsz. képviselőknek ügyük támogatására való megnyeréséről és elhatározta, hogy Budapesten szerkesztendő szaklapot indít. Mi mindig érdeklődéssel kísértük az erdészeti altisztek mozgalmát s támogattuk céljait, most sem hallgatjuk el véleményünket. Dicséretes a törekvésük, mellyel mostoha helyzetük javítását célozzák s elismerjük, hogy ezt megfelelő saját organum nélkül a mai korban sikerrel nem tehetik. Feltétlenül szükségük van olyan szaklapra, mely őszintén és tartózkodás nélkül feltárja a közvélemény előtt bajaikat. De ez a lap csak úgy válthatja valóra a hozzá fűzött reményeket, ha a szövetség központjában csinálják és onnét küldik szét hódító útjára. Ezért nem helyeselhetjük az értekezlet azon határozatát, hogy hivatalos lapját nem a központul elfogadott Besztercebányán mint egyedül illetékes helyen, hanem Budapesten szerkeszteti.“

Csodálatos, hogy ezt a hirt nekünk egy kisebb város egyébként minden tiszteletet érdemlő helyi lapjából kell először megtudnunk, holott a dolog rendje és a Budapesten megtartott kongresszuson hozott határozat értelmében a közgyűlést és annak lefolyását a mi lapunkban kellett volna szövetségünk vezetőinek közlése, közlése.

semminek. Vén lump, egy kujtorgó nyulférfi siet haza. Valami muri lehetett az éjjel. Kicsit megkészt; azaz hogy nagyon is „korán“ kerül haza s a mámi alighanem család patáliával fogadja. No de ugyis eléggé havas, zuzmarás ökemének a bundája; nem árt neki egy kis kiporolás. Hm! kissé lassan megy a sietés. Bele-beleszalad a hóba; néha alig bír kikecmeregni a gödörből. Bizony erősen havazott azóta, hogy az este elkerült hazulról.

Most elérte a kis erdőt; egyszerre nyoma vész a zuzmarás bozót között.

Az esthajnali csillag még egyet pislant, aztán behunyja álmos szemét.

Rózsaszínű lángocskák röpködnek az azurkék égen. Lecsusznak a levegőürbe. Imbolyognak, táncolnak. Majd cérnaszál-vékonyra foszlanak s meglippennek ágon, bokron, völgyhajlatban, dombtetőn.

Pirkadni kezd.

Rózsaszín határvonalak élesítik a tárgyak alakját. Minden dombhajlat, minden fa és bokor, melyet zuzmara és hó borít, rózsaszín szegélyt kap, mely a hó fehérségén át kékes árnyékba vész.

sőt többet mondunk: ha már közgyűlést kívántak tartani, ezt nem lett volna szabad a saját szűk körükre szorítani, hanem ugyancsak a mi lapunkban közlésteendő meghívás kibocsátása lett volna kötelességük, a tervezett közgyűlés tárgysorozatának megjelölése mellett.

Még ennél is csodálatosabb, hogy a fentebb közölt hír szerint ezen a közgyűlésen Hiadlovsky Valér tanárjelölt — mint állítólag a budapesti kongresszus által ideiglenesen megbízott titkár mint előadó szerepelt, holott tudomásunk szerint őt titkári teendőkkel — legalább a jövőre nézve — senki sem bizta és nem is bízhatta meg nem csak azért, mert az elfogadott alapszabályok ilyen hivatali állást egyáltalában nem ismernek, hanem azért is, mert hivatalos állásánál vagy foglalkozásánál fogva nem lehet rendes tagja s így természetesen sem titkára, sem bármi más tisztviselője a szövetségnek.

Ezek előadása után rátérhetünk most arra, hogy minő összefüggésben vannak ezek a kifacsart citrommal, de hogy ezt tehessük, egy kissé vissza kell pillantanunk az elmúlt másfél évtizedre.

Ide-oda ugyanis 16 éve lesz annak, hogy lapunk szerkesztője „Erdőőr“ címen megindította azt a lapot, mely zászlajára az erdészeti és vadászati altisztek érdekeinek szolgálatát tűzte ki s mely lap rövid idő múlva elcserélte nevét és Erdészeti Ujság címen folytatta tovább s folytatja ma is megkezdett munkálkodását.

Nem akarunk az öndicsérés hibájába esni, de azért minden szerénytelenség nélkül állíthatjuk, hogy a mi lapunk és szerkesztőjének abban kifejtett munkássága volt az a tényező, a mely az erdészeti és vadászati altiszteket addigi közönyösségükből felrázta, azokat öntudatra ébresztette, megismertette velük önbecsüket s ösztönözte őket a saját érdekeikért való küzdelemre.

Az erdészeti és vadászati altisztek országos szövete-

A messze látóhatárról nagy tűz fénye verődik ide. Lángba borul a hómező.

Most bukott fel a nap biborkorongja a havas látóhatár peremén. A fehér egyszínű csalékony távlat oly közel hozza, mintha a tüzes korong rögvést a hómezőre dölne.

Vérben fürdik a nap, de már a zenith alatt szelid aranyrózsaszínben olvadt fel a látóhatár peremén, keleten biboros hómező. Minden határozottabb alakot nyer. Mindennek színe rózsaszín és sejtelmes lilás árnyékok surrannak végig a hómezőn s ölelkeznek a csupasz kis erdő kékes homályával.

A nap kiemelkedik vérfürdőjéből; piros, telt arca sápadozni kezd és aransárga hétköznapi öltözetében indul megszabott útjára.

Az izzó lávafolyam jeges hideget sugároz. Nem meleg, hanem metsző hideg ömlik szét megjelenése után a mezőn. Hová lett a nap perzselő nyári heve! Bizony, bizony az „őreg ur“ az égen tán maga is fázik és lábzsákot húzott köszvényes lábaira; mert mintha némi felhő gomolyogna alatta.

kezésének szükségességét lapunk hangoztatta első sorban, a szövetség létesítését előkészítette s a kongresszuson elfogadott alapszabályok lapunk szerkesztője által lettek megszerkesztve.

Ime a citrom, mely értékes levét feláldozta az erdészeti és vadászati altisztek javára, már most tehát kifacsart héját ki lehet dobni a szemétdombra.

Dobjuk el már most ezt a lapot és létesítsünk helyette másikat! buktassuk meg annak az embernek a lapját, ki tizenhat hosszú éven át nappalát, éjjelét áldozta fel érdekeinkért s ki ily hosszú idő alatt a rózsának csak a töviseit kapta; most, midőn remélhetőleg a rózsátó kivirágzik, midőn a szövetség tagjainak előrelátható szaporodásával a lap kiadása némi jövedelemmel is járna, akkor nyújtuk másnak a rózsát, hogy az gyönyörködjék annak szinompájában, hogy az élvezze annak illatát.

Ám jöjjön, a minek jönnie kell! Ha a szövetség vezetői nemcsak lelkiismeretükkel, de a szövetség érdekeivel is össze tudják egyeztetni azt, hogy lapunkat mint a kifacsart citromot ellövik s elhagyva azt, a ki olyan önzetlenül, annyi önfeláldozással, testi és szellemi erejének végkimerüléséig fáradozott az erdészeti és vadászati altisztek érdekeiért, a kit ez a hosszú munkálkodása inkább anyagi romlásba sodort, mintsem hogy jólétet biztosított volna számára, idegen istenek oltárához mennek áldozni, mi meghajolva a kényszerűség előtt, visszavonulunk.

Visszavonulunk minden keserűség nélkül szívében azok ellen, kik örökké kint maradó hátralékaikkal sok ezer koronával megkárosítottak, de egyuttal mély hálával eltelve azok irányában, kik nehéz viszonyaink közt nem vonták meg tőlünk támogatásukat.

Utóvégre rajtunk is csak az ismert német közmondás igazsága fog beteljesedni, a mely azt mondja, hogy

A nap korongja már nem is sárga; csak a széle, körülete. Magja olyan, mint a fehérre fakult réztányér, mely a szél borbélycégére gyanánt fityeg az azurkék égboltozaton. Valóban, a napkelte nyomában támadt szél szinte végigborotválja a mezőt s metsző élével az eleven husba vág. Könnyet sajtol a szemből.

Dermesztő hideg van.

Olyan, mint amikor úgy érzi az ember, hogy orrát-fülét tüzes vassal sütögeti valami s ha ijedtében hozzákap, mégis azt hiszi, hogy semmit se fog.

Hideget sugároz a hó; hideget maga a fakó nap is és minden lélekzetvétel zuzmarás ködpárába burkolja azt, akinek meleg vére van.

Amint a nap emelkedik, a légmozgás csendesül, a szél elül, de a hideg csak nem szűnik.

Ragyogó fény önti el a mező hótakaróját; de ez a fény már fehér.

Fehér a mezőn minden s fehér falként szegélyezi a kopasz, kis erdő is.

De hisz most már látszik, hogy az erdőcske se kopasz. Fehér lombozatként fedi a zuzmara s fantasztikus, mesebeli alakokat teremtett a kopasz fákból a tél,

„Undank ist des Menschen Loh“ (Hálátlanság az ember jutalma.)

Egyre azonban nem mulaszthatjuk el figyelmeztetni a szövetség vezetőit, és pedig arra, hogy ha majd azt a külön lapot létesíteni fogják, ne bizzák annak szerkesztését olyan emberre, a ki az erdészeti és vadászati altisztek kül- és beléleti viszonyait teljesen ismeri és a ki teljesen távol fog állni minden egyéb befolyástól, továbbá a ki azután teljesen ennek a hivatásának fogja szentelni életét. Ne essenek majd ugyanabba a hibába, mint a melybe a járási kartársak estek ezelőtt négy évvel, midőn emlékiratuk megszerkesztését avatlatlan kezekre bízva, férc munkát kaptak.

A szövetség ha már az ismertet lerombolni szándékozik, legalább annál jobbat igyekezzék felépíteni!

Figyelmeztetés.

Azokat a tisztelt olvasóinkat, kik lapunk mostani és jövő számát piros címszalag alatt kapják, figyelmeztetjük, hogy a lapot már féléven, vagy több időn át is anélkül fogadták el, hogy annak előfizetési árát beküldték volna. Ezeknél a lap további küldését mindaddig, míg legalább régi tartozásukat be nem fizetik, kénytelenek leszünk beszüntetni, mert — amint azt már előzőleg is többször hangoztattuk — félévnél hosszabb időn át lapunkat hitelbe nem küldhetjük, ha csak annak fennállását kockáztatni nem akarjuk. Akik ezt a figyelmeztetésünket is figyelmen kívül hagyják, azokat a minapihoz hasonlóan névszerint is megnevezve a lapunkhoz csatolandó mellékleten fogjuk még egyszer tartozásuk kiegyenlítésére felhívni. Kérjük tehát az illetőket, hogy nem várva be a nyilvános felhívást, tartozásukat s lehetőleg az új előfizetési díjat is jövő február hó közepéig beküldeni sziveskedjenek s ne várják be azt, hogy ők is a már eddigi selejtes elemek közé soroltassanak.

Az *Erdészeti Ujság*
kiadóhivatala.

a természet cukrászlegénye. Minden fát roskadásig cukorjegecekkel hintett be. A néma fehér erdő ölelkező ágai közt sejtelmes, kékes homály, — de ezen kívül az egész mezőn más szín nincs, mint szűz fehér, melynek árnyalata sincs.

S e nagy fehérség felett a „megfagyott csend“ honol. Tündér erdő-mező, melynek elvarázsolt területén egy időre a hang is megfagyott. Életnek semmi nyoma.

Ohó, dehogy is nincs! csak keressük a nyomokat, majd mindjárt megszólal maga a néma mező, áruló, szüzi leple, mely eladja az ártatlanságával visszaélő, telhetetlen embert.

Horpadások vannak a friss hóban, jobbra-balra, egyenes vonalban. Mintha lépések volnának. Otromba nagy, paraszt csizma gyurta le a szűz hóréteget a szántásig. Hellyel-közzel még a sarjadozó vetés zöldje is kilátszik. Fáj nézni, hogy tiporta sárba a természet szüzenességét a patkós sarok.

A lépések a kis erdő felé vezetnek. Dombon fel, hajlásba le. Ugy kell neki! itt elvágódott a kószaló. Megbotlott valami rejtett kukoricatorzsán, amit hóbucka takar.

KÜLÖNFÉLÉK.

* **Meghívó.** A diósgyőri kincstári uradalmi altisztikar, az országos erdészeti segélyalap javára, a diósgyőri tapolcza modern izléssel berendezett tánctermeben, 1911. évi február hó 4-én zártkörű táncvigalmat rendez. Beléptidij személyenként 1 kor. 20 fill., családjegy 3 kor. Kezdeté este 1/28 órákor. Felülfizetések a jótekonycélra való tekintettel köszönettel fogadtnak és hirlapilag nyugtáztatnak. A zenét Berki Andor jól szervezett bandája szolgáltatja.

* **A rettenetes vég.** Egy volt kartársunknak és szerencsétlen családjának tragikus sorsáról vettük a megdöbbentő hirt. Egy kartársról, ki hosszú csendes élet után rabja lett az iszákosságnak, mely azután esztét vette s egy önkivületi pillanatban egész családját ki akarta irtani s jó szerencse, hogy sötét szándéka nem sikerült, hanem ő fizette meg iszákosságát saját életével.

A rémes esetet egy napilap a következőkép írja le.

A tapolcai járási erdészeti hivatal tavaly nyugalomba küldte Farkas Lajos állami erdőőrt, mert iszákossága miatt nem használhatta. Csekély nyugdíja nem lett volna elég népes családjának eltartására, mert Farkaséknak hat gyermekük volt, a kik közül csak egy kereste meg a kenyerét. A Farkas családnak Tapolcán egy kis háza van, a melyben maguk laktak. A volt erdőőr kertészkedéssel foglalkozott s ezen a révén megkeresett annyit, hogy a nyomoruság nem kopogtatott az ajtójukon.

A sok ital megbontotta Farkas elméjének épségét, s felesége kétségbeesetten vette észre, hogy férje közeledik a végső romláshoz. Hiába kérlette, hogy térjen a józanság útjára, nem ért célt, mert Farkas mindennap részegen ment haza a korcsmából.

E hó 4-én este tíz óra után már lefeküdt az egész család, de még nem aludt el, a mikor Farkas, a ki csak

nemrég tért haza a korcsmából, deliriosus rohamában lekapta a falról puskáját s rákiáltott a családjára, hogy mindnyájukat lefogja löni. Az asszony és öt gyermeke ki akart menekülni a szobából s ebben a pillanatban eldőrdült a fegyver. A golyó átfurta az asszony karját és mellét. A szerencsétlen anyában volt még annyi erő, hogy kimeneküljön az utcára, s ott kétségbeesetten kiáltozott:

— Segítség! Az uram megöli a gyermekeket!

Farkas Lajos e közben bezárta kulcsra a szoba ajtaját s odabent elkezdett lövöldözni a gyermekeire.

A szomszédok a sűrű lövöldözésre összecsozódtak. A ház küszöbén eszméletlen állapotban találták az asszonyt, a ki vérében feküdt a földön. Valaki a rendőrségre és a csendőrségre sietett és csakhamar két csendőr és több rendőr érkezett Farkasék portájára, a honnan velőtrázó sikoltozás hangzott.

— Édes apám, ne öl meg bennünket! — hallatszott a házból s a felelet rá egy dörrenés volt.

Tüzoltóság is érkezett és fáklyával világított a csendőröknek és rendőröknek. Egy csendőr ki akarta nyitni az ajtót, de nem boldogult vele. A megörtlött Farkas Lajos észrevette, hogy körülfogták a házat s kiszólt az ablakon, hogy mindenkit agyon lő, a ki közeledni merészel. Többször ki is lőtt az ablakon, de szerencsére nem sebesített meg senkit.

Egyik csendőr merészen nekifeküdt az udvarra nyíló ajtnak s bedöntötte. Ott állott a küszöbön Farkas Lajos s vérben forgó szemmel szembeszállt a fegyveres erővel. Jobbkezében puskát tartott, baljában pedig revolvert szorongatott s mind a kettőt rásütötte az ostromlókra. Ebben a pillanatban a csendőrök és rendőrök valóságos golyózáport zudítottak Farkasra, a ki több golyótól találva halva rogyott össze.

A szobában lőtt sebbel halva találták Farkasék tíz

Az egész alak mélyen rajzolódik a puha hóban. Ijedten kapaszkodott a fagyos semmibe, mert a hóban kiterjesztett karjának is ott van hü lenyomata.

Fejszéje is volt vagy mi, mert az elhasált alak mellett ennek is ott maradt a hóban hült helye, amint kapkodtában kezéből kiejtette. Sapkája is leröppült fejről; de ez már nem sülyedt mélyen a hóba; alig sértette meg a kissé keményebb felső réteget. A magányos vándor fel tápázkodott és amint a nyomok mutatják, folytatta útját a kis erdő felé. Bizonyos, hogy hatalmasan elkáromkodta magát; mert különben a domb alatt, onnan a tüske alá kapart vackából nem ugrott volna fel az a vén kani, mely fülét hegyezve ott dobálja most magát, hosszat, előre a hómezőn. Megült. Hátsó két lábára áll s úgy néz hátra: „Hátha nem vettek észre? Tán nem is kéne messze futni? Milyen jó kis helyem is volt!” Ugy meglapul a hóban, hogy a füle is alig látszik ki. Aztán egyszerre csak ismét felpattan; kettőt-hármat oldalt ugrik s kirug, hogy a hótakaró csak úgy szípkázik bele. Vesd el magad! fut ki a világból; de már a harmadik ugrásra úgy eltűnik, mintha a hó nyelte volna el. Valami domb-

hajlat mögé került, melynek határvonalát az árnyék nélküli nagy fehérség meglopta.

Mitől is ijedhetett úgy meg?

No lám, ott baktat az első uttaposó a hómezőn. Ez elől iszkolt a tapsifüles. Csakugyan az a két otromba parasztcsizma! A gazdája akár albérletbe is adhatná, mégis elég helye volna benne. Benne van a gazda is és ugyancsak nehezen emelgeti a rátapadt, fagyott hótól félmázsás „mértföldjárók“-at. Most megáll. Valamit nézeget a hóban. Ott keresztezi útját a nyulnyom; ütheti már bottal. Megcsóválja fejét, de nem tétováz tovább, mert a nyomon végignéze látja, hogy kivezet a világból. Ezen nincs mit keresnie. De hát mi járatban lehet? Éjjeli lump — ha „ember“ — nem a mezőn botorkál; messze van ide a korcsma tájéka. Az is bizonyos, hogy nem hajnali kirándulás kedvéért iparkodik a kis erdő felé. Mert, hogy nagyon is oda iparkodik. Hóna alatt szorongatja fejszéjét. Azt lehetne hinni, hogy fáért megy az erdőre. De hát miért ily korán, miért ily loppal? Más járatban lesz, tilosban botorkál ő kelme.

(Folyt. köv.)

esztendő leányát. Egyik sarokban veszedelmesen megsebesülve feküdt Farkasék hét éves leánya. A három kisebb gyermek közül egy az ágy alatt kuporgott, egy a szekrényből bujt elő, egy pedig az ágy párnája alatt szepegett; őket megkimélték az örült ember golyói.

A sebesülteket rögtön ápolás alá vették. Állapotuk nagyon aggodalmas, de van némi remény, hogy megmenntetik őket az életnek. A tragikus esemény dolgában a hatóság megindította a vizsgálatot.

* **Orvosi felfedezések** korszakát éljük. A sebészek ma már műtéteikkel oly betegségeket is gyógyítanak, melyek annak előtte sok ezer ember életét pusztították el. A vérbaj elleni küzdelem is igen nagy eredményeket mutat fel és éppen így halad a tudomány az Epilepsia (nehézkór) ellen vívott harcában is. E téren az újabb kutatások sorában első helyen Dr. Szabó Sándor speciálista orvos gyógyeljárása említendő, ki tudományos kutatásai alapján egy oly gyógymód birtokában van, melynek révén a legmakacsabb Epilepsiát is sikerrel gyógyítja és ezért mindenkinek, ki Epilepsiában szenved ajánlható, forduljon bizalommal nevezett orvos intézetéhez, Budapest, Nagykorona-utca 18, hol szívesen nyújtanak — levél útján is — felvilágosítást.

* **Harmínckétéves magyar szaklap.** Három évtizednél hosszabb idő óta szolgálja a „Vállalkozók Lapja” hasznos s változatos tartalmával a közt, amely idő alatt annyira tökéletesedett, hogy ma már a legfejlettebb külföldi szakajó nívóját is eléri. E közlöny az építészek, mérnökök, építőmesterek, vállalkozók, fakeskedők és az ország építőiparosai körében olyan széles körben terjedt el, amilyennel kevés szaklap dicsekedhetik még a külföldön is. A kitűnő szerkesztést Lakatos Lajos, Sós Izidor és Komor Marcell építész végzik s derekasan állják a vállalt köteleességet, mert nélkülözhetetlen lapot adnak olvasóik kezébe. Kívánatra a lap kiadóhivatala (Erzsébet-körút 8.) bárkinek szívesen küld ez értékes tartalmu lapból mutatóványszámot.

Szerkesztői és kiadói posta.

Havrán János urnak. A 16 koronát következőkép osztottuk fel: Havrán 4 K. Chmelik, Szmda, Schwarcz, Demuth, Marcsinkó, Szvidrónyi 2—2 K. Levelezőlapom az utalvány beérkezése előtt ment el. Chmelik kartársnak külön írtam. **Csontos Miksa urnak.** A 4 korona beérkezett. **Orbán Dénes urnak.** Ön lemond a lapról s ugyanakkor azt kívánja, hogy a szerkesztő külön levélben adjon felvilágosításokat. Bevett szokás szerint a lapok csak előfizetőiknek állnak szolgálatára s magán levelet ezeknek is csak abban az esetben írunk, ha válaszbélyeget mellékelnek. Abban a biztos tudatban, hogy így is megfogja tudni, itt értesítjük, hogy a szövetségbe való belépését Szeibert János m. kir. fameszter elnöknel (Besztercebánya) kell bejelentenie. Beíratási díj 1 K, tagsági díj pedig az olyanoknál, a kik a szövetség lapját nem óhajtják járatni, évi 4 korona. **Fekete József urnak.** Igen, január végén jár le az előfizetése. **Szakaszezetőnek.** Előfizetése június végeig van rendezve. Hirdetésért majd csak akkor számíttunk fel valamit, ha annak sikere lesz és esetleges levelezési kiadásaink lesznek. **Kiss István urnak.** Eötvös. Tollhibából eredt, mert a nyilvántartásban helyesen 4 K. van bejegyezve. **Ormosi Ipoly urnak.** A hiba csak az ottani postán lehet, mert innen az összes oda járó példányok összekötve mennek s a csomag csak ott lesz felbontva. A reklamáció folytán mult számunkhoz az előbbi kettőt is csatoltuk. A küldött 10 koronát a részletezés szerint bejegyeztük. **Ricskó Géza urnak.** Igen, június 16-ig. **Malinics Péter urnak.** A címváltozást bejegyeztük és

az eddigi számokat még egyszer megküldtük. Az új előfizető részére a lapot az év elejétől kezdve megindítottuk. **Molnár Bálint urnak.** Mind visszatért régi volt hívünket szívből üdvözljük. **Tálas János urnak.** Igen, június végeig. **Káliszky Gusztáv urnak.** A 3 K 34 f. május végeig szól, mert előfizetése december végén járt le. **Róna János urnak.** Bár mindenki csak olyan késedelmes lenne az előfizetés beküldésénél, mint Ön, akkor élvezet lenne a lap kiadása, de sajnos, a mult év végén szétküldött 470 utalvány közül eddig csak 140 érkezett vissza, tehát csak ennyien siettek kérésünknek eleget tenni és az előfizetést beküldeni. No de reméljük, hogy még ebben a hónapban és a jövő hó elején ezek is berukkolnak az előfizetéssel.

HIRDETMÉNYEK.

Állást keres

4—10

nőtlen, róm. kath. vallásu, kitűnő bizonyítványokkal rendelkező fiatalember, ki a görögnyeszentimrei m. kir. erdői szakiskolát 1907. évben dicséretes eredménnyel végezte, a magyar és német nyelvet szóban és írásban bírja, a tót nyelvet tisztán beszéli.

Vállalkozik kisebb erdőbirtok önálló kezelésére.

Legjobbán szeretne olyan álláshoz jutni, a mely neki a családalapítást lehetővé tenné. Igényei szerények.

Tekintettel arra, hogy most tényleges katonai szolgálatot teljesít, az állást csak 1911. május 1-én, esetleg szeptember 15-én foglalhatná el.

Utiköltség felének megtérítése mellett kész személyesen is bemutatkozni.

Címét az Erdészeti Ujság szerkesztősége közli.

Állást keres

1—12

nős, családós, 34 éves, róm. kath. vallásu szakvizsgázott erdőaltiszt, erőteljes, erélyes férfi, ki most is egy nagy uradalomban mintegy 5000 kat. hold erdőbirtok önálló kezelésével van megbízva. Ért az erdő okszerű kezeléséhez, faiskolák és csemetekertek beállításához és gondozásához, a vadak tenyésztéséhez, nyulaknak, fácánoknak, foglyoknak hálóval való befogásához. Igényei szerények. Az állást 1911. évi április hó 1-én foglalhatná el. Címe megtudható az *Erdészeti Ujság* szerkesztőségénél.

114. ügyszám. 1911.

Pályázat.

A tótsóvári m. kir. erdőhivatal kerületében egy I. oszt. altiszt (főerdői), előléptetés esetén egy II. oszt. altiszt (erdői), illetve egy I. oszt. erdőlegényi vagy segéderdői, esetleg egy II. oszt. erdőlegényi vagy segéderdői állásra állományszerű illetményekkel pályázat nyitattik.

Az ezen állásokra pályázók felhivatnak, hogy az 1879. évi XXXI. t.-c. 37. §-ában követelt szakképzettséget, az államerdészeti szolgálatba ujonnan belépők ezen felül még ép és erős testalkatukat, különösen jó látó, beszélő és halló képességeiket kincstári erdészeti orvos vagy megyei főorvos, vagy pedig m. kir. honvédtörzsorvos által kiállított bizonyítvánnyal, valamint életkorukról és illetőségükről, eddigi alkalmaztatásukról, nyelvismeretükről, katonai kötelezettségükről szóló bizonyítványokkal felszerelt és sajátkezűleg írt kérvényüket előjáró hatóságuk, eddig állami szolgálatban még nem állók pedig az illetékes politikai hatóságuk útján *folvó évi február hó 15-én* a tótsóvári m. kir. erdőhivatalhoz nyújtsák be.

Tótsóvár, 1911. évi január hó 7-én.

M. kir. erdőhivatal.

Értékes árjegyzék bármintve. Javítások pontosan eszközöltek.

Iskola Alapítvány - Kolozsvári Központi Egyetemi Könyvtár © Fundația pentru Școală - BCU Cluj-Napoca.

A nagymélt. földmivelésügyi
 — m. kir. Ministerium —

70.542. sz. magas rendeletével
 az erdőigazgatóságoknak ajánlja

Tiller Mór és Társa

magyar kir. udvari szállítók orsz. központi egyenruhaáruházát,

BUDAPEST, IV. Váci-utca 35.

Erdőtisztviselői, altiszti és szolgálai egyenruhák, vadász- és sport-öltönyök, egyes egyenruha-
darabok jutányos beszerzésére, kitűnő mesteri szabás és izlésteljes kiállításban.

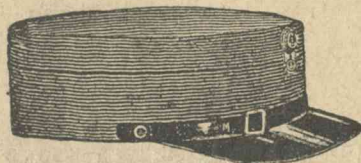
Saját készítményű *fehéreneműek, harisnyák*, továbbá mindennemű *ruhaszövetek, fegyverek,*
töltények és mindenféle *felszerelési cikkek* nagy választékban.

Polgári ruhák a legjobb magyar és angol szövetekből elegáns szabás, legjobb kiállításban.

Hivatalos megrendeléseknél *részfizetési kedvezményben* is részesítjük t. vevőinket.

Nagyobb megrendelés esetén kívánatra *saját költségünkre* kiküldjük egyik szabásunkat mértékvétél céljából.

Részletes, nagy árjegyzékünket és szövetmintákat kívánatra ingyen és bérmentve küldünk
 és vevőink kényelmére bármely cikket beszerzünk.

Legrégibb és legnagyobb egyenruhatelep.

Faragó Béla

Cs. és kir. udvari szállító

ZALAEGERSZEG

Magyar magpergető gyára
 erdészeti csemete-telepei

Ajánl saját magpergetőjében termelt legmagasabb csiraképességű

tűlevelű magvakat, ^{kitűnő} ^{minőségű} **lombfa magvakat,**

kocsányos és kocsánytalan tölgymakkot, fűmagva-
 kat, répa, here és más gazdasági magvakat,
 saját telepein nevelt, kitűnően fejlődött, erdősítési célokra alkalmas

tű- és lomblevelű csemeték,

gyümölcsfákat, válogatott fajokban diszfenyőket, sorfákat,
 — élősövény-csemetéket. —

Alkalmi vétel:

Több millió tölgycsemete 20—150 cm. magas

50.000 drb. diszbokor 1½—3 m. „

20.000 „ diszfenyő 1½—3 „ „